

SÍŤ REVOLUČNÍCH BUNĚK

2014

S R B / 2014

Komuniké k útoku na policejní vůz v Janově

Žijeme ve světě, kde atmosféra strachu prostupuje všechny oblasti života a živí tak růst stádovité konformity. Kultura poddajnosti se stala dominantní společenskou normou a každá důsledná kritika stávajících poměrů je označována za nebezpečný extremismus. V této dusivé atmosféře však přesto žijí nekonformní bytosti, které místo pasivního sledování událostí, chtějí do společenského děje aktivně vstupovat a měnit životní podmínky k lepšímu. Mezi tyto bytosti patříme i my – osoby, které se sdružily do Sítě revolučních buněk. Organizační celek, který společně tvoříme, je nástrojem, umožňujícím nám lépe koordinovat útoky na vše, co symbolizuje svět kapitalistického barbarství a na vše, co ho drží pohromadě. Rozhodně se netajíme tím, že naším záměrem není kapitalismus reformovat! Hodláme ho totálně zničit a na jeho troskách začít stavět zcela odlišný svět. Revoluční boj, kterého se aktivně účastníme, je vyjádřen destruktivními i tvůrčími vášněmi a je zasazen do souvislostí mezinárodního hnutí antikapitalistického odporu.

Na cestě kterou kráčíme, hodláme udělat mnoho kroků! Jeden jsme již nakročili během útoku na policejní vůz, který jsme realizovali v ranních hodinách v neděli 19. 1. 2014. Útok proběhl před policejní stanicí na litvínovském sídlišti Janov, za pomoci dvou molotovů (zápalných láhví), z nichž jeden při dopadu na kapotu automobilu selhal. Útok mířil na policejní auto, se záměrem citelně zasáhnout ty, co pomáhají chránit kapitalistický svět. Z naší strany šlo o akt sabotáže a zasazení psychologického úderu nepříteli. Policie je instituce, která používá represí aby utlumila odpor utlačovaných a stabilizovala kapitalistickou normalitu. Naší přímou akci považujeme za součást praxe, která má tuto normalitu destabilizovat a vytvořit tak podmínky pro revoluční překonání kapitalistických vztahů.

Útok, který jsme realizovali je zároveň metodou komunikace s těmi, co stojí na stejné straně barikády jako my. Tato komunikace šíří jasné sdělení, že boj proti útlaku je nejen možné, ale také nutné organizovat za pomoci postupů, které překračují státem vystavěné mantinely. Postupů, které stát nemůže předvídat, ovládat ani usměrnit do pozice neškodných protestů.

Námi provedený útok, je v neposlední řadě také aktem solidarity s těmi, kterých se přímo dotkla policejní represe a způsobila jim újmy. Solidární jsme mimo jiné s osobami, které trpěly během policejního běsnění v souvislosti s vyklížením squatu Milada a obsazené budovy bývalých lázní na pražském Albertově. Solidaritu vyjadřujeme také policií zadrženým a napadeným osobám, které se v lednu 2013 na Ministerstvu práce a sociálních věcí postavily za práva utlačovaného obyvatelstva ústecké ubytovny v Krásném Březně. Solidarita míří také k těm, proti kterým policie zasahovala, když se blokádou těžby snažili zachránit ekosystém Národního parku Šumava. A nezapomínáme ani na osoby, na které policie častokrát útočila během blokád neonacistických pochodů.

Naše solidarita rozhodně není uzavřena mezi státními hranicemi, a míří tedy i mezi mnohé další oběti policejních represí, probíhajících po celém světě. Na mysli máme například revolucionáře a revolucionářky zajaté ve věznicích v Řecku, Itálii, Bělorusku i v jiných krajinách. Myslíme také na revoluční povstalce, kteří čelí policejní střelbě v ulicích egyptských a tureckých měst. A nezapomínáme ani na skupiny environmentálního hnutí, které na mnoha místech po světě čelí infiltraci a udavačství policejních informátorů.

V našem útoku je vyjádřena solidarita i s mnoha dalšími oběťmi policejních represí a nepovažujeme za nutné je zde všechny jmenovat. Mnohé osobně neznáme přesto k nim cítíme obrovskou náklonnost, která podněcuje naše solidární jednání. Solidarita v našem pojetí znamená konfrontaci mocenských struktur a institucí, které tyto struktury chrání.

Poskoci státu zřejmě budou mít tendenci označovat naše aktivity za vydírání, zastrašování či terorismus. My však hovoříme o obraně důstojnosti a práva na svobodný život! Každý, kdo má oči dokořán jistě dobře vidí, že sám kapitalistický systém i státy mohou zachovat svou existenci jen díky vydírání a teroru. Uplatňují je uvnitř všeprostopující atmosféry strachu.

VYDÍRAJÍ NÁS, když nám nejdříve upírají přístup k prostředkům pro přežití a vzápětí nás tlačí k tomu, ať si zvolíme, zda budeme námezdně otročit v práci nebo raději hladovět v nezaměstnanosti. Zda se podřídíme ponižujícím zákonům nebo raději budeme snášet tíhu trestů za neposlušnost.

ZASTRAŠUJÍ NÁS vždy, když nechceme přijmout ani jednu jimi vnucovaných možností a místo toho se bráníme.

ROZPOUTÁVAJÍ TEROR, pokud naše obrana překračuje hranice impotentních protestů, které jsou neúčinné, protože jsou svázané normami legislativy.

Přiživování strachu je součástí teroristického kalkulu všech států. Záměrně podněcují a krmí strach mezi neprivilegovanými vrstvami, aby z nás vychovali poddajné a pasivní oběti, které se nebrání, ale jen tiše přijímají bezpráví ve vlastních životech. Pasivní oběti, které se raději přizpůsobí nedůstojným podmínkám, než aby zasadili úder tyranům a podmínky aktivně měnili k lepšímu.

Strach, který státníci a kapitalisté živí, slouží k vynucení naší poslušnosti. Je nástrojem, kterým upevňují panství nad dělnickou třídou. Budou-li tedy sluhové státu naše kroky nazývat zločinným zastrašováním, pak půjde o způsob, jak odvést pozornost od skutečnosti, že jejich privilegované pozice sami zastrašováním udržují. Pokud by ovládaní neměli neustálý strach, pak by se stěží přizpůsobovali nedůstojným podmínkám diktovaným vládnoucí třídou, a ta by tak ztratila svou moc. Je tedy pochopitelné, že útočíme na centra represe a jiné cíle, abychom překonávali vlastní strach a mocenským elitám tak brali nástroj, kterým nás chtějí udržet v poníženém postavení. Útočíme, aby ti co šíří strach na každém kroku, pochopili, že jejich strašení není všemocné, nejsou nedotknutelní a nemohou bezmezně utlačovat druhé.

Strach co státníci, fízlové a jejich byrokratičtí poskoci zaseli v dělnické třídě, jim nyní vrháme zpět, abychom šířili paniku v jejich řadách. Už nejsou těmi, kdo jen bezstarostně těží privilegia ze strachu druhých, ale sami teď mají důvody k obavám. Možná se právě teď sami sebe ptají: *“Kdy přijde další útok? Kde to bude? Co nebo koho zasáhne a jak silně?”* ... Vědí moc dobře, že údery mohou přijít kdykoliv a nečekaně, takže se na ně nemohou dostatečně připravit. Je to jistě dost děsivé a nám to odkrývá skutečnost, že i mašina útlaku je zranitelná a má svá citlivá místa. Mířit údery na taková místa je úkol, který chceme uskutečnit jak my, tak mnoho dalších revolučních skupin po celém světě. Víme, že to co činíme, je součástí širší revoluční praxe. Víme, že nejednáme sami a to nás naplňuje velkou dávkou energie, kterou chceme vložit do dalších útoků na kapitalistický svět útlaku a vykořisťování.

Sít' revolučních buněk – leden 2014

Komuniké k útoku na policejní auto v Praze

Dne 13. 2. 2014 došlo v Praze v ulici Hostivařská k útoku na policejní automobil. Útok uskutečněný molotovem realizovala Černá brigáda, autonomní skupina ze Sítě revolučních buněk. Úder dopadl na obránce kapitalistického systému a byl to projev solidarity zaslaný obětem policejních represí. Solidarita tentokrát mířila k osobám, které v pátek 7. 2. 2014 policie vystěhovala ze squatu v Neklanově ulici v Praze. Mířila i k těm, co v souvislosti s obranou squatu stanuli před soudem.

K útoku jsme se dlouho nevyjadřovali a čekali jak zareagují naši nepřátelé. Dlouho mlčeli. Stejně jako v případě útoku na policejní vůz v Janově, událost stručně zmínili jen v Souhrnné situační zprávě Ministerstva vnitra. Nepřekvapuje nás to! Neočekáváme, že budou šířit poselství našich akcí. To, že o akcích téměř mlčí, rozhodně neznamena, že obsah akcí přestal existovat. Máme vlastní komunikační kanály a hodláme je použít k objasnění našich kroků.

Tentokrát jsme zaútočili, protože nechce pasivně přihlížet tomu, jak fízlové berou lidem domov. Nebudeme zavírat oči, když vyhánějí lidi na ulici do mrazivého počasí. Útočíme, protože neakceptujeme pochybné buržoazní “právo” nechat domy neobydlené a bez využití chátrat nebo je zbytečně bourat aby již nemohli sloužit lidem.

Plně podporujeme squatting jako součást revoluční praxe. Squatting považujeme za praktickou expropriaci, díky které budovy přestávají být zneužívané k hromadění zisku na úkor společnosti. Místo toho se mění v prostředky k uspokojení lidských potřeb.

Podpora squattingu je často spojena s potřebou čelit policejním útokům. Stejně tomu bylo u při vyklízení squatu v Neklanově ulici v Praze. Někteří z těch co nechtěli akceptovat policejní agresi, byli zadrženi a dvě osoby byly poslané před soud. Není podstatné zda se dopustili toho z čeho jsou obviněni, nebo šlo jen o policejní výmysl. Dva lidé byli hnáni před soud v souvislosti s obranou squatu a lidské důstojnosti. To je pro nás dostatečný důvod být s nimi solidární a podporovat je.

Z naší akce jasně čitelné, že nehodláme svou solidaritu vyjadřovat na terénu soudů, kde mají nepřátelé převahu. Velmi dobře chápeme, že soud je jedním z mnoha mocenských orgánů, pomáhajících udržet v chodu kapitalismus. Zmíňujeme-li tedy solidaritu, nemáme na mysli ponížené prosby o pochopení ze strany soudců. Solidaritou máme na mysli střet s původci útlaku a konfrontaci jejich struktur. V únoru 2014 jsme útočili na policii, příště to může být jakákoliv jiná instituce či osoba opevňující kapitalistický systém.

Odmítáme se podříditi nedůstojným podmínkám tohoto systému.

Usilujeme o jeho zničení, proto budeme pokračovat v boji!

Černá brigáda – Síť revolučních buněk (ČB – SRB) – duben 2014

Komuniké k sabotáži výstavby luxusního rezidenčního domu

Dne 1. 5. 2014 v ranních hodinách provedla jedna Revoluční buňka sabotáž výstavby luxusního rezidenčního domu v Praze. Provedenou akci považujeme za součást útočné praxe namířené proti aparátům nadvlády a vykořisťování. Vnímáme ji ale také jako upřímnou kritiku mířenou do vlastních řad. Kritiku, která se neomezuje jen na slova, ale projevuje se především v činech rýsujících možné alternativy.

Anarchistické hnutí se až příliš často soustřeďuje na aktivity, které jsou snadno předvídatelné, ovladatelné a postrádají subverzivní obsah. Dobrým příkladem je tradice prvomájových pochodů v Česku. Tyto akce jsou organizovány způsobem, který poskytuje nepříteli informace o čase a místech našeho pohybu. Přicházíme tím o silnou zbraň, jakou je moment překvapení. Státu tím zároveň dáváme příležitost mobilizovat represivní síly dohlížející na to, aby akce nepřekročily umírněný rámec. Případné tendence směřovat akce k subverzivním rovinám je snadné zkrotit v zárodku, jestliže státu poskytujeme možnost ohraničit náš pohyb policejními zástupy.

Organizační převaha se však májí účinkem, pokud stát předem neinformujeme o čase a místech našeho pohybu, metodách a obsahu aktivit ani o zvolených terčích útoků. Právě tuto logiku sledovala naše akce. Zautočili jsme bez varování. Moment překvapení nám při tom umožnil stáhnout se do bezpečí dříve, než nepřátelé mohli mobilizovat represivní síly. Nevěděli, kdy a odkud úder přijde a to jim znemožnilo se efektivně připravit.

Největší problém pro ně zajisté nepředstavují způsobené materiální škody, ale NEKONTROLOVATELNOST aktivit, jakými jich bylo dosaženo.

Uvědomují si, že takové aktivity může kdokoliv reprodukovat i s minimem a prostředků. Tisícihlavý dav předem ohlášeného pochodu lze snadno kontrolovat a zpacifikovat, narozdíl od drobných sabotáží, které se mohou nekontrolovatelně rozšiřovat a podryvat stávající systém.

Boj však není jen otázkou metod, ale i vhodných terčů, na které při svých útocích míříme. Akce Revoluční buňky tentokrát mířila na výstavbu luxusního rezidenčního domu v Praze. Poničili jsme jeho fasádu jakožto útok proti stále se rozrůstající gentrifikaci. Veřejný prostor píd' po pídi ustupuje komerčním zájmům a developerské firmy dále pokračují v ničení města ve prospěch kapitalistické třídy. Prostor, který může a má sloužit všem, mizí pod stavenišťmi luxusních bytových domů a kanceláří pro pár nejbohatších, zatímco ceny nájmu rostou a stále více lidí se ocitá na ulici.

Sít' revolučních buněk opět zaútočila. Náš boj tím ale zdaleka nekončí. Budou následovat další akty vzpoury, v nichž blokujeme, poškozujeme nebo ničíme nástroje útlaku a vykořisťování. Systém, proti kterému stojíme, je udržován při životě pasivitou a mlčením velké části společnosti. Rozhodli jsme se vystoupit z konformity těchto davů, nemlčet a neparticipovat na udržování současného stavu.

Naše cesta je cestou odporu a každý náš krok narušuje kapitalistickou normalitu. Nemáme žádné mocenské ambice, naším cílem je moc jako takovou jednou provždy zničit.

Sít' revolučních buněk – 1. 5. 2014

Komuniké k útoku na kamerový systém

Nechali jsme se inspirovat několika komuniké, která v poslední době narušily reformistické stereotypní anarchistické hnutí. Přidáváme se tímto k Síti revolučních buněk. Naším prvním činem byl útok na kamerový systém. Způsobili jsme materiální škodu strukturám a firmám, které těží a bohatnou ze sledování lidí. Dále se domníváme, že kamerové systémy slouží jako alibi k tomu, proč nedělat přímé akce. Kamery však nejsou všemocné.

Heslem dnešní doby je neustálý pohyb. Tato snaha budovat absolutní tekutost mobility všeho a všech je podmíněna neustálým tekutým dohledem. Veškerý pohyb je řízený, sledovaný, zaznamenávaný. Stovky, tisíce kamer, které střeží naše životy nám neustále připomínají, že (po)slušní občané se nemají čeho bát, zvláště potom ti, kteří nevzdorují a sklání své hlavy. Nicméně ne všichni jsou ochotni jen přežívat a ohýbat se před modlou zákona. Někteří z nás raději naslouchají hlasu svého srdce, ve kterém nosí oheň anarchie. Někteří z nás vzali oheň ze svých srdcí a zhmotnili ho do podoby zápalných bomb, které jsme umístily do obslužných skříní mýtných bran na dálnici poblíž Zlína. Stalo se tak v noci na 8.5.2014. Touto akcí jsme v několika okamžicích noc ozářili prachem nepřátel. Prodloužili a vyztužili jsme tak vlákno v nekonečně se rozpínající síti revolučních buněk.

Síť revolučních buněk – 8. 5. 2014

Žhářský útok na prodejnu firmy DD Technik s.r.o.

Přelezli jsme plot, mezi kterým nás chtějí udržet strážci kapitalismu. Nakopali jsme zadky fízlům, které nahnali do našich hlav. Obrnili jsme se odhodláním, abychom podpořili společný boj Sítě revolučních buněk. Na sobotu 24. 5. 2014 jsme naplánovali do Poděbradské ulice v Praze nečekanou návštěvu u dveří firmy DD Technik s.r.o., která bohatne z prodeje kamer a jiných nástrojů šmírování. Při zastávce u dveří nepřátel svobody, byl na jejich prahu zanechán ohnivý vzkaz. Plameny, kouř a popel promluvily jasnou řečí: Ti, které si chcete podrobit a kontrolovat, nyní vzdorují a nenechají vás v klidu spát.

Tisíce kamer sleduje naše kroky. Neskrývaný dohled nás má přinutit šlapat, jak kapitalisté a autority velí. Videozáznamy jsou vyhodnocovány a slouží k dopadení těch, co se nechtějí podřídit. Za takových podmínek mnozí uvěřili, že kamerový systém udělal odpor proti útlaku neuskutečnitelným. Boříme tento mýtus! Lze klást odpor a to dokonce i přímo v centru měst, kde hejna kamer sledují náš pohyb. S ohledem na polohu zvoleného terče, byl nyní útok pečlivě naplánován, aby poškodil jen vnější část objektu. Záměrem nebylo dosáhnout maximální materiální škody na území nepřitele. Šlo o to ukázat, že odpor je na takovém území uskutečnitelný. Povedlo se!

Žhářský útok proběhl záměrně v den voleb do Evropského parlamentu. V období, kdy se dělnická třída nechává ukolébávat pohádkou o svobodě zaručené parlamentní demokracií. Přímoú akcí chceme připomenout, že proletariát za svobodu musí bojovat jinde než u volebních uren a jinak než volbou politiků do parlamentu. Nemyslíme si, že sám o sobě tento drobný akt vzdoru probudí spící masu. Ať se stane alespoň malým povzbuzením pro ty, co již nespí, ale zatím se neodhodlali k boji.

Při čtení komuniké SRB z 1. máje 2014, nám v paměti uvízla velmi důležitá myšlenka. Ta, že síla odporu spočívá v jeho nekontrolovatelnosti.

Necht' se tedy boj Revolučních buněk nekontrolovatelně rozšiřuje, podobně, jako olejová skvrna rozpíjející se na vodní hladině.

Sít' revolučních buněk - 24. 5. 2014

Komuniké ke žhářskému útoku na policejní auto v Ústí nad Labem

V solidaritě s anarchistickými vězni celého světa byl ráno v sobotu 30. 8. 2014 proveden žhářský útok na policejní auto, které stálo před stanicí v ulici Truhlářova v Ústí nad Labem. Akce se stala střípkem do mozaiky solidárních aktivit v rámci Mezinárodního týdne anarchistických vězňů. Ten byl vyhlášen na 23. až 30. 8. 2014.

Francesco Puglisi, André Mazurek, Yiannis Dimitrakis, Igor Olegovich Kharchenko, Rebecca Rubin, Bill Dunne, Nikos Maziotis a mnoho jiných známých i neznámých. Všichni byli uvězněni za své anarchistické postoje a činy. Žářský útok proti policejní technice je solidárním vzkazem zaslaným jim všem. Sdělení této přímé akce je prosté. V probíhající třídni válce státy zavírají do vězení osoby, co jim aktivně vzdorují. Vhodným projevem solidarity s vězněnými je proto pokračování v odporu. V odporu proti stejným cílům a stejnými prostředky, které často přátelé volili před vsazením do cel.

Je nezpochybnitelné, že smyslem vězení není jen izolace a podrobení zadržených. V širším smyslu je jejich úkolem působit i na ty co přežívají mimo vězeňské cely. Mají zastrašit každého vzdorujícího člověka a zlomit jeho vůli k protistátnímu boji. Anarchistické skupiny na celém světě ukazují, že dosáhnout takového cíle je prakticky nemožné. Zatímco státy vězní mnoho anarchistů a anarchistek, jiní i navzdory rizikům pokračují v povstalecké praxi. Žhářský útok v Ústí nad Labem mocným opět připoměl, že dusit naše přátele mezi vězeňskými zdmi, neznamená udusit anarchistickou vůli k odporu. Naopak, každý projev státní represe proti anarchistickému hnutí zároveň oživuje další rebelské vášně. Projevují se v nejrůznějších přímých akcích a ty budou pokračovat dokud soudružky a soudruzi neopustí věznice.

buňka Proletářská solidarita / Síť revolučních buněk – 30. 8. 2014

Učme se plavat v proudu třídního boje!

Mnoho věcí se lidé učí díky praktickým krokům a především jejich opakováním. Chodit, mluvit, číst, plavat. Vše zvládáme díky tomu, že jsme s tím někdy postupnými kroky začali a opakujícími úkony se v tom zlepšovali. Mnohé “revoluční” skupiny jakoby nechtěly přijmout skutečnost, že hnací silou protikapitalistického odporu je stejný princip. Ten určuje, zda se stáváme boje schopnými nebo naopak zůstáváme těmi, kdo o boji mluví, ale neúčastní se ho.

Mnoho anarchistických a marxistických skupin se shoduje v jedné věci: komunismus může být rozšířen jen díky revolučnímu proletářskému boji a ten musí nezbytně mít povstaleckou povahu. Kolik skupin ale podle toho skutečně jedná? Nespočet jich hovoří o potřebě útočit na vztahy, které jsou jádrem kapitalismu. Druhým dechem vždy neváhají dodat, že je potřeba s útoky zatím vyčkávat na vhodnou příležitost. Na dobu až nás bude více, až masy budou nakloněné revoluční změně, budou uvědomělé a organizačně schopné. A tak se celá desetiletí jen čekalo. Čeká se i dnes a mnozí budou čekat i zítra, za týden, za rok až do doby, dokud naposled nevydechnou.

Copak není dostatečně zřejmé, že neustálé vyčkávání má silně paralyzující účinky? Lidé se jím učí uhnízdít ve vyčkávací pozici a znehybnit se. Schopnost zaujmout konfrontační pozici si takto ale nikdy neosvojí. Pochopitelně, nelze se přeci naučit určitým pohybům, pokud se je nepokoušíme realizovat a místo toho jen čekáme a mluvíme o nich. Nikdo se nenaučil chodit vyčkáváním v sedě, nikdo se vyčkáváním nenaučí ani bojovat. Zdá se, že lidé kolem Sítě revolučních buněk (SRB) jsou v Česku jedni z mála, co toto nejen chápou, ale také v souladu s tímto poznatkem jednají.

Nespočet “anarchistů” a “marxistů” si zvyklo do všech stran křičet cosi o tom, že jejich vyčkávání na povstaleckou budoucnost je provázeno mnoha plodnými aktivitami v současnosti. Jak nás ale takové aktivity připravují na boj? Co nás učí? Od skutečného boje nás vlastně spíše odrazují. Učí nás totiž osekát a zahodit vše, co je ve vztahu ke kapitalismu podvrtné, a operovat jen s tím, co ho nemůže reálně ohrozit: S verbální a psanou kritikou, legálními protesty, informováním o povstaleckém boji v jiných zemích, bez ochoty účastnit se ho tady a teď.

Stále se tak nějak zapomíná, že samotné publikování článků o probíhajícím třídním boji nás nemůže naučit jednat v afinitních skupinách, které se těchto bojů účastní. Pouhé vylepování plakátů na podporu vězněných soudruhů nás zase nikdy nenaučí efektivně čelit policejní represí. Jakoby snad bylo zapomenuto i to, že internetové sdílení videí z nepokojů nás nikdy nenaučí provádět sabotáže ani vyrobit 'molotovy' a vrhat je na správné cíle. Dokonce ani účast na ohlášené demonstraci nás nikdy nenaučí zaútočit na třídní nepřátele tam, kde nás neočekává

v plné výzbroji. Zkrátka, pořád se zapomíná, že určité postupy a dovednosti potřebné pro revoluční boj, je nutné se učit jejich praktikováním. Nelze je jednoduše okoukat od druhých. Nelze se je naučit ani důkladným studiem. Nestačí pouze čekat a sledovat. Nestačí číst a mluvit o lidech, kteří se boje účastnili někdy v minulosti, nebo snít o tom, že se ho sami v nejasné budoucnosti budeme účastnit také.

Písmena a slova jsou jistě důležitá. Mohou být nástrojem, který nám pomáhá analyzovat situaci. Mohou se stát politickým kompasem umožňujícím najít správný směr. Prošlapávat tento směr nás ale nenaučí. Kroky se naučíme dělat, jen pokud jsme v pohybu. Jen pokud po každém pádu následuje snaha zvednout se, kriticky zhodnotit chyby a následně pokračovat v dalších krocích. Revoluční pohyb je nutně spojen s ochotou proletářských skupin dělat subverzivní kroky. Nehybné žvanění o tom jak se věci měly dříve a jak by se mohly mít v budoucnu, nás tyto kroky nenaučí.

Zkrátka, je potřeba opustit vyčkávací pozici a nehybnost nahradit útočnými pohyby. Nestane-li se tak, potom každá revoluce bude postrádat bojeschopné elementy. Každého, kdo se již nyní neučí plavat v proudu třídního boje, toho snadno spláchne každá revoluční vlna. Nelze spoléhat se, že samotný třídní instinkt dokáže připravit dělnickou třídu na klíčové srážky s kapitálem. Sociální bouře často přicházejí bez ohlášení. Jen ti připravení je dokážou nejen ustát, ale také se jich aktivně účastnit a využít jejich revoluční potenciál.

buňka Proletářská solidarita / Sít' revolučních buněk - září 2014

S R B / 2014

SÍŤ REVOLUČNÍCH BUNĚK

2014